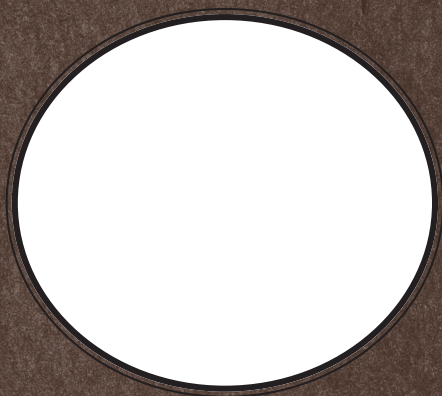

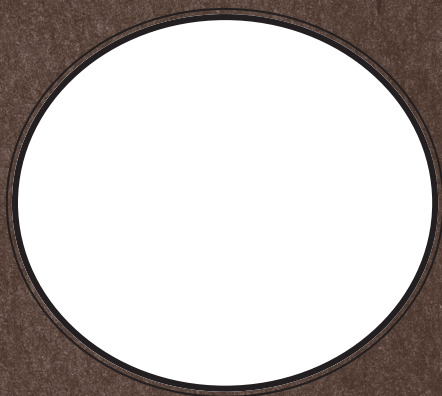

SLOVNÍK
NEOBYČAJNOSTÍ

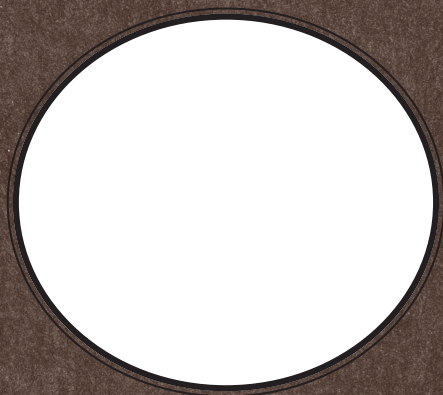
NEOBYČAJNÍ – samostatný druh ľudí alebo zvierat, požehnaný – a prekliaty – mimoriadnymi schopnosťami. Kedysi uctievaní a obdivovaní, dnes prenasledovaní a zaznávaní, Neobyčajní živia na samom okraji spoločnosti.

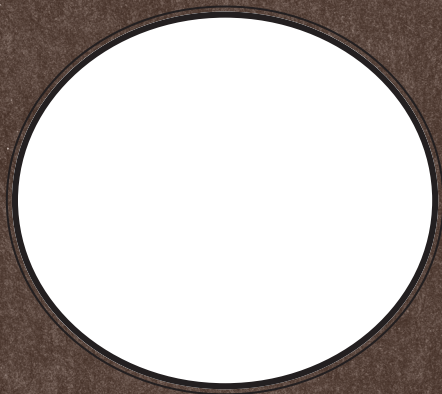
SLUČKA – vymedzený časopriestor, v ktorom sa donekonečna opakuje jeden a ten istý deň. Slučku môžu vytvoriť a udržiavať iba ymbryny, ktoré tak robia predovšetkým preto, aby zabezpečili ochranu svojich zverencov. Aj keď tu nepodliehajú účinkom času, neznamená to, že sa stávajú nesmrteľnými: každý deň, ktorý pobytom v slučke „preskočia“, sa im pripočíta, ak sa zdržia pridlho mimo ochranného pásma slučky, keď prudko zostarnú.

YMBRYNKY – ženská obdoba patriarchov; vo svete Neobyčajných zohrávajú vedúcu úlohu. Silou vôle na seba dokážu vziať vtáčiu podobu, ovládajú čas a zodpovedajú za ochranu neobyčajných detí. V prastarom jazyku Neobyčajných slovo *ymbryne* (vyslovuj imm-brinn) nesie významy „revolúcia“ alebo „okruh“.

BEZDUCHÍ – kedysi Neobyčajní, dnes ohavné obludy prahnúce po dušiach niekdajších bratov. Vráskavé, mŕtvolám podobné bytosti s mocnými čeľusťami, v ktorých ukrývajú neuveriteľne silné jazyky pripomínajúce chápadlá. Sú mimoriadne nebezpeční a pre väčšinu Neobyčajných neviditeľní s výnimkou niekoľkých špeciálne nadaných jedincov, spomedzi ktorých je momentálne nažive iba jediný, Jacob Portman, vnuk Abrahama Portmana, ktorý vynikal tou istou schopnosťou. Až donedávna, keď vďaka zvrátenému experimentu získali Bezduchí nové schopnosti, nemohli prekročiť hranice slučky, ktorá tak neobyčajným deťom zaručovala dokonalú ochranu.

NEMŔTVI – z Bezduchého, ktorý požije dostatočné množstvo duší neobvyčajných bratov alebo sestier, sa stáva Nemŕtvou. Ten je viditeľný a výzorom pripomína normálneho človeka, až na jeden dôležitý detail: nemá zreničky a jeho oči sú dve dokonale biele gule. Vynikajú inteligenciou, prešikovnosťou a schopnosťou perfektne splynúť s akýmkoľvek prostredím, vďaka čomu sa im dlhé roky darí infiltrovať obidva svety, obyčajný i ten neobvyčajný. Môže k nim patriť ktokoľvek z vášho okolia: predavač, šofér autobusu, lekár alebo psychiater. Dlhé roky rozosievajú medzi Neobyčajnými strach a hrôzu, vraždia ich a unášajú, pričom im obludní Bezduchí verne slúžia. Ich konečným cieľom je pomsta a ovládnutie sveta Neobyčajných.

PRVÁ KAPITOLA

S táli sme od tej príšery na dosah jej šlachovitého jazyka. Oči upiera-
rala na moje hrdlo a v scvrknutom mozgu sa jej nepochybne ro-
jili predstavy o tom, koľkými rôznymi spôsobmi by ma vedela
zniesť zo sveta. Vzduch okolo nás napáchol jej hladom. Bezduchý, od na-
rodzenia sužovaný mučivou túžbou po dušiach Neobyčajných, nás mal pred
sebou ako bufetové menu: Addison, ktorého by bez problémov zhltol ako
malinu, odvážne a s bojovne vztýčeným chvostom vzdoroval strachu tak,
že mi zadnými labami stúpал po chodidlách; Emma, skôr mŕtva ako živá,
omráčená po nečakanom útoku, sa o mňa bezvládne opierala a od slabosti
by nezažala ani zápalku. Všetci traja sme sa chrbtami tísli k zdemolovanej
telefónnej búdke. Stanica okolo nás vyzerala ako nočný klub po bombo-
vom útoku. Z rozbitého potrubia syčala para a halila svet do hmly plnej
prízrakov. Zo stropu viseli monitory s roztrieskanými obrazovkami ako
hompálajúce sa hlavy. Perón pokrývali úlomky skla, v ktorom sa odráža-
li hystericky blikajúce červené poplašné svetlá ako v diskoguli. Boli sme
v pasci medzi stenou na jednej a hrubou vrstvou sklenených črepov na
druhej strane, dva kroky od príšery hnanej jedinou inštinktívnou potrebou
roztrhať nás na kusy – a predsa sme stále žili, pretože sa ani len nepohla.
Akoby zapustila korene, opito sa knísala na hrčovitých nohách, smrtiacu
hlavu mala vyvrátenú nabok a jej jazyky, inokedy ako kľbko zmijí, teraz
pod vplyvom môjho rozkazu zaspali.

Áno, ja som to dokázal. Ja, Jacob Portman, nedôležitý chalan z jed-
ného celkom nedôležitého mestečka na Floride. Vražedné monštrum si ne-
konalo svoju prácu – tá obluda z pekelných hĺbok a najtemnejších snov –,

len preto, lebo som ho o to požiadal. Konkrétne a veľmi rozhodne som mu prikázal, aby okamžite prestalo jazykmi zvierat môj krk. *Ustúp*, povedal som. *Stoj*, prikázal som mu jazykom zvukov, aké som dosiaľ z ľudských úst nikdy nepočul – a ono to, akoby zázrakom, naozaj urobilo, telo obludy počúvlo moje rozkazy, v očiach sa mu náhle zračil zmätok. Nepochopiteľným spôsobom sa mi podarilo spútať tú nočnú moru a akýmsi prazvláštnym kúzlom si ju podrobiť. No v hĺbke duše som vedel, že všetko spiace sa raz prebudí a kúzla po čase prestávajú pôsobiť, najmä tie vyrieknuté úplnou náhodou, a že pod momentálne pokojným povrchom drieme ten istý nemilosrdný a krvilačný Bezduchý.

Addison ma štychol ňufákom do lýtka. „Prídu ďalší Nemŕtvi. Myslíš, že nás nechá prejsť?“

„Hovor s tým,“ nabádala ma Emma, hoci hlas mala slabý a zachrípnutý. „Povedz tomu, nech zmizne a nechá nás na pokoji.“

Hľadal som vhodné slová, no bol som bezradný. „Neviem ako.“

„Pred minútou si ešte vedel,“ podotkol Addison. „Znelo to, akoby z teba hovoril nejaký démon.“

Pred minútou, pred tým, než som si uvedomil, že čosi také dokážem, som mal tie správne slová rovno na jazyku, len čakali, kým ich vyslovím. No teraz, keď som ich chcel náročky nájsť, unikali mi, klzké ako ryba. Kedykoľvek som si pomyslel, že jedno mám, v okamihu sa mi znovu vyšmyklo.

Zmizni! zakričal som.

Celkom normálnym jazykom. Bezduchý sa ani nepohol. Nahrbil som sa, uprene som sa zadíval do jeho očí čiernych ako atrament a skúsil som to opäť.

Vypadni odtiaľ! Nechaj nás na pokoji!

Ľudskou rečou. Bezduchý naklonil hlavu ako zvedavé šteňa, no to bolo všetko.

„Už je preč?“ vyzvedal Addison.

Nejestvoval nijaký kľúč, podľa ktorého by vedeli, či je ešte tam; ja jediný som ho videl. „Nie, je stále tu,“ vzdychol som. „Netuším, prečo to zrazu nefunguje.“

Pripadal som si neuveriteľne hlúpo. Ako totálny lúzer. Môj úžasný dar bol preč.

„Netráp sa,“ upokojovala ma Emma. „S Bezduchými sa aj tak nedá vyjednávať.“ Vystrela ruku a pokúsila sa o plameň, no zhasol, sotva ho zažala. Celkom ju to vyčerpalo. Pevnejšie som ju chytil okolo pása, aby nebodaj nespadla.

„Šetri sily, Zápalka,“ prehodil Addison. „Budeš ich potrebovať.“

„Vykrútim tomu krk aj holými rukami, keď na to príde,“ odvrkla mu Emma. „Najdôležitejšie je, aby sme sa k našim dostali prv, než bude neskoro.“

Naši. Pred očami mám ich tváre za rozbitými oknami vlaku miznúceho v diaľke: Horace v elegantnom obleku, dokrčennom a špinavom od prachu; Bronwyn bezmocná proti zbraniam Nemŕtvych; Enoch omráčený výbuchom; Hugh duchapritomný ako vždy, využil chaos a rýchlo vyzul Olive jej olovené topánky, aby uletela; Olive, ako zúfalo myká nohou, za ktorú ju v poslednej chvíli zachytil Nemŕtvy. Každý z nich vydesený a so slzami v očiach, kopancami prinútený nastúpiť do vlaku pod dohľadom prázdnych očí hlavných pušiek a pištolí. A s nimi zrejme posledná ymbrynka – takmer sme umreli, kým sme ju našli –, všetci spolu vo vlaku rútiacom sa podzemím Londýna, ktorý ich nesie v ústrety osudu horšiemu než smrť. *Už teraz je neskoro*, pomyslel som si. Vlastne bolo neskoro už vtedy, keď Caulovi vojaci napochodovali do tajnej ľadovej pevnosti slečny Wrenovej-Oriešok. Ak nebolo neskoro už v tú noc, keď sme si prešibaneého brata slečny Peregrinovej pomýlili s našou milovanou ymbrynkou. V duchu som sa však zaprisahal, že našich priateľov spolu s ymbrynkami nájdeme za každú cenu, aj keby sme mali na konci objaviť len ich telá – ba dokonca aj vtedy, keby k nim mali pribudnúť tie naše.

Tam v tme, odkiaľ k nám občas prenikali záblesky červeného poplašného svetla, musí byť cesta, ktorá vedie hore. Dvere, schody, možno výťah, no presne na opačnej strane od miesta, kde sa práve nachádzame. Len ako sa k nim dostať?

Okamžite sa nám prac z cesty! oboril som sa ešte raz na Bezduchého.

Aj teraz mi rozumeli všetci, okrem neho. Iba zachrčal, no ani sa nepohol. Namáham sa celkom zbytočne. Vôbec to nefunguje.

„Plán B,“ povedal som. „Prestalo to na mňa reagovať, takže sa pokúsime prejsť okolo. Dúfajme, že si pamätá môj posledný príkaz a ani sa nepohne.“

„Kade okolo?“ spýtala sa Emma.

Ak by sme sa tej príšere chceli vyhnúť širokým oblúkom, museli by sme kráčať po hrubom koberci sklenených črepov, ktoré by istotne dorážali Emme nohy a Addisonove laby by dorezali na franforce. Horúčkovito som zvažoval ďalšie alternatívy: psa by som mohol niešť na rukách, ale čo potom s Emmou? Mohol by som pohľadať nejaký veľký a ostrý úlomok skla a zabodnúť ho tej príšere do oka – raz sa mi to už osvedčilo –, no ak by sa mi ju na prvý raz nepodarilo zabiť, jej by sa zaručene a hneď na prvý pokus podarilo zabiť nás. Jediná cesta teda vedie úzkou medzerou medzi Bezduchým a stenou, kde nie sú nijaké črepiny. Hovorím úzkou a myslím to doslovne – budeme radi, ak sa tade prešmykneme chrbtami prilepení k obkladačkám. Najviac som sa obával toho, čo sa stane, keď sa k Bezduchému priblížime. Čo ak sa ho niektorý z nás náhodou dotkne? Určite sa preberie z tranzu a zaútočí na nás. Ak nám však nejakým zázrakom do minúty nenarastú krídla, aby sme mohli ponad tú obludu preletieť, nič iné nám nezostáva.

„Môžeš kráčať?“ spýtal som sa Emmy. „Aspoň ako-tak?“

Opatrne sa ma pustila, aby zistila, či ju unesú nohy. „Nejako sa tam hádam došuchcem.“

„Urobíme to takto: chrbtami sa pritisneme o stenu a opatrne sa okolo toho prešmykneme. Ale pozor, tá medzera je veľmi úzka! Musíme byť vskutku mimoriadne opatrní...“

Addison si zrejme živo predstavil, čo od neho žiadam, lebo roztrase- ne zaspätkoval k telefónnej búde. „Neriskujeme, keď sa k tomu priblížime na dosah?“

„Azda nie.“

„Čo ak sa to preberie, práve keď...“

„Nepreberie,“ povedal som predstierajúc neochvejnú istotu. „Len nijaké prudké pohyby – a nech by sa dialo čokoľvek, nedotýkajte sa toho.“

„Si našimi očami,“ pripomenul Addison. „Nuž, nech nad nami bdie sám Veľký ochranca malých vtákov.“

Zo zeme som zodvihol dlhý ostrý črep a vložil som si ho do vrecka. Dva kroky k stene, chrbtami sme sa pritisli o studené obkladačky a kúsok po kúsku sme sa blížili na úroveň nehybného Bezduchého. Sledoval nás, pohľadom vpitý do mojich očí. Ďalších pár ostrážitých krokov a ocitli sme sa v odporne zapáchajúcom oblaku, ktorý obklopoval jeho telo, až mi vyhrkli slzy. Addison zaprskal a Emma si pritisla ruku na nos.

„Už len kúsok,“ priškrteno som zašepkal a čoraz menej sa mi darilo predstierať pokoj. Nahmatal som črep a vytiahol som ho z vrecka tak, aby ostrým hrotom smeroval dopredu. Urobil som ďalší krok. Potom ďalší. Boli sme tak blízko, že stačilo natiahnuť ruku a bol by som sa ho dotkol. Dokonca som počul tlkot jeho srdca, ktorý sa s každým našim krokom zrýchľoval. Akoby každou bunkou svojho odporného tela a každým neurónom vráskavého mozgu bojoval o to, aby sa mi vymkol spod kontroly. *Nehýb sa*, nečujne som otváral ústa. *Si môj. Ovládam ťa. Nehýb sa.*

Zadržal som dych, aby som zaberol čo najmenší priestor, stavec po stavci prilepený na lesklom povrchu obkladačiek, opatrným krabím krokom som vošiel do najužšieho miesta medzery medzi stenou a Bezduchým.

Stoj. Ani sa nepohni.

Krok. A ďalší. Takmer som nedýchal, zatiaľ čo Bezduchý plytko fúnel čoraz rýchlejšie, až sa mu z nozdier kúdolila nechutná tmavá para. Nutkanie zaútočiť a inštinktívny hlad po našej krvi ho zaiste neznesiteľne mučili. Skoro tak ako mňa nutkanie zutekať, ktorému som len s veľkou námahou odolával; nemôžem sa predsa zachovať ako korisť, keď som v úlohe jeho pána!

Nehýb sa. Nie, nehýb sa.

Ďalší opatrný krok, ešte jeden, potom zopár ďalších a sme na druhej strane. Pred očami som mal plece Bezduchého, sotva by sa medzi nás vošiel jediný vlas.

Ne...

... pohl sa! Otočil sa okolo svojej osi a postavil sa mi tvárou v tvár.

Zmeravel som. „Nehýbte sa,“ zopakoval som tentoraz nahlas pre ostatných. Addison si schoval hlavu medzi predné laby a Emma zamrzla uprostred pohybu, ľadové prsty mi zakvačila do ramena. Nadýchol som sa, zmierený s tým, čo malo s najväčšou pravdepodobnosťou nasledovať – jeho jazyky, zuby, koniec.

Ustúp, ustúp, ustúp.

Opakoval som naliehavo, no stále nie rečou Bezduchých.

Ubehlo zopár sekúnd, ktoré sme, napočudovanie, aj teraz prežili. Bedlivo som sa zadíval na hrud' netvora a s prekvapením som skonštatoval, že zrejme skamenel.

Riskol som to a milimeter po milimetri som sa ďalej sunul popri stene. Bezduchý sledoval môj pohyb minimalistickým posunom hlavy – ako strelka kompasu dokonale pripútaná k môjmu telu –, no sánku mal ďalej pevne zovretú. Jedno bolo jasné. Ak by to kúzlo, ktorým som ho spútal, alebo čo to bolo, zrazu pominulo, bolo by dávno po nás.

Bolo zjavné, že Bezduchý ma sleduje, lebo čaká na ďalšie pokyny. Akurát, že som mu ich nevedel dať. „Falošný poplach,“ hlesol som a Emma si nahlas vydýchla.

Konečne sme boli všetci na druhej strane a mohli sme sa odlepiť od steny. Najrýchlejšie, ako krivkajúca Emma vládala, sme upaľovali preč. Len čo som usúdil, že je medzi nami a Bezduchým bezpečná vzdialenosť, obzrel som sa. Stál tvárou otočený proti mne, no ani sa nepohl.

Zostaň, zamrmlal som po svojom. Dobre.

* * *

Vynorili sme sa z vlhkej hmly nástupišťa a zastali sme oproti eskalátoru, ktorý bol odpojený od elektriny a nefungoval. Kovové schody vedúce do neba. Zhora prenikalo slabé denné svetlo, na prvý pohľad desivo nedosiahnuteľný pozdrav zo sveta nad našimi hlavami. Sveta živých, sveta

prítomnosti. Sveta, v ktorom sú moji rodičia. Obaja tam hore v niektorom z londýnskych hotelov. Niekoľko desiatok krokov odo mňa.

Ahojte, ako sa máte?

Neuveriteľné. Ešte neuveriteľnejšie bolo, že ani nie pred piatimi minútami som otcovi všetko povedal. V minimalistickej verzii, ale predsa: *Som ako dedo Portman. Som Neobyčajný*. Pravdepodobne tomu vôbec neporozumel, no aspoň to už teraz vie. A ja si aspoň trochu menej pripadáam ako obyčajný zradca. V ušiach mi znel naliehavý otcov hlas, ktorý ma prosí, aby som sa vrátil, až ma náhle na našej krkolomnej ceste za svetlom takmer premohol hanebný popud striasť zo seba Emminu ruku a rozbehnúť sa za ním – ujsť z tejto dusivej temnoty, nájsť rodičov, poprosiť ich o odpustenie, vyliezť do ich mäkkej hotelovej postele a spať.

To bolo zo všetkého najneuveriteľnejšie. Čosi také by som nikdy neurobil: milujem Emmu, povedal som jej to a za nič na svete by som ju neopustil. Nie preto, že by som bol nejako mimoriadne čestný, odvážny či rytiersky. Ani jedno. Jednoducho som sa bál, že ak odídem, zlomí mi to srdce.

A čo oni, naši úbohí, stratení priatelia! Musíme ísť za nimi – ale ako? Odkedy zo stanice odišiel vlak, do ktorého ich nahnali, nijaký ďalší sa tu neobjavil. A po tom, ako nástupište zničila explózia, sme mohli očakávať, že ani nepríde. Zostávali nám iba dve možnosti, jedna horšia než druhá: vydať sa za nimi pešo tunelmi metra a dúfať, že nenatrafíme na ďalších Bezduchých, alebo vyliezť eskalátorom hore a postaviť sa čomukoľvek, čo nás tam čaká – s najväčšou pravdepodobnosťou ďalšia upratovacia čata Nemrtvých – a potom sa rozhodnúť, čo ďalej.

Moje sympatie boli jednoznačne na strane tej druhej. Momentálne som mal totiž tmy aj Bezduchých plné zuby.

„Poďme hore,“ popchol som Emmu k eskalátoru. „Nájdeme nejaké bezpečné miesto, kde sa trochu zotavíš, a potom naplánujeme ďalší postup.“

„Ani nápad!“ rozhodne odmietla. „Nevykašleme sa na nich predsa. Zvládnem to.“